

MOJA PARAFIA

Nr: 830
13/02/2011

Kalendarz liturgiczny

13 lutego 2011 r. – NIEDZIELA
Imieniny: Grzegorza, Katarzyny
LITURGIA SŁOWA:
Syr 15, 15-20
PSALM 119, 1-2. 4-5. 17-18. 33-34
1 Kor 2, 6-10
EWANGELIA: Mt 5, 17-37

14 lutego 2011 r. – PONIEDZIAŁEK
Św. Cyryla i Metodego
Imieniny: Walentego
LITURGIA SŁOWA:
Dz 13, 46-49
PSALM 117, 1-2
EWANGELIA: Łk 10, 1-9

15 lutego 2011 r. – WTOREK
Imieniny: Jowity, Klauddii, Faustyna
LITURGIA SŁOWA:
Rdz 8, 6-13. 20-22
PSALM 116, 12-15. 18-19
EWANGELIA: Mk 8, 22-26

16 lutego 2011 r. – ŚRODA
Imieniny: Danuty, Juliana
LITURGIA SŁOWA:
Rdz 8, 6-13. 20-22
PSALM 116, 12-15. 18-19
EWANGELIA: Mk 8, 22-26

17 lutego 2011 r. – CZWARTEK
Imieniny: Aleksego, Łukasza,
Zbigniewa
LITURGIA SŁOWA:
Rdz 9, 1-13
PSALM 102, 16-12. 29. 22-23
EWANGELIA: Mk 8, 27-33

18 lutego 2011 r. – PIĄTEK
Imieniny: Szymona, Konstancji
LITURGIA SŁOWA:
Rdz 11, 1-9
PSALM 33, 10,15
EWANGELIA: Mk 8, 34- 9,1

19 lutego 2011r - SOBOTA
Imieniny: Arnolda, Józefa, Konrada
LITURGIA SŁOWA:
Hbr 11, 1-7
PSALM 145, 2-5.10-11
EWANGELIA: Mk 9, 2-13

VI NIEDZIELA ZWYKŁA

EWANGELIA: Mt 5, 17-37

„(...) najpierw idź i pojednaj się z bratem swoim.
Potem przyjdź i dar swój ofiaruj”.

Pojednaj się z bratem, czyli bądź wierny przykazaniu „kochaj swego bliźniego, jak siebie samego”. Na początku Mszy świętej kapłan wzywa: „Przepróśmy Boga za nasze grzechy, abyśmy mogli godnie odprawić Najświętszą Ofiarę”. Przeprócić za brak zgody z bratem (bliźnim), to mało. Trzeba się z nim pojednać – przeprosić i przebaczyć. Często rozbrzmiewają słowa pieśni: „Czyste serce Bożej Matce darujmy”. I to ma być nasz dar składany Bogu, składany przez ręce Maryi. Czyste serce – pojednane z bratem.

Adam Żak

KATECHEZA VI KOŚCIÓŁ (BUDOWLA)

Dzisiejszą katechezą rozpoczynamy cykl przemyśleń związanych z kościołem jako budynkiem i miejscem sprawowania liturgii.

„Gdzie dwaj albo trzej zgromadzeni są w imię moje, tam Ja jestem pośród nich” (Mt 18, 20) – ta świadomość uczniów Chrystusa przenikała wszystkie pokolenia wierzących i pozostaje po wsze czasy znakiem eklezjalnej tożsamości. Tak jak gromadzili się pierwsi chrześcijanie na sprawowanie Pamiątki Pana w domach prywatnych, później w katakumbach, w pierwszych bazylikach, a następnie w kościołach parafialnych, tak potrzeba miejsca wyodrębnionego z codzienności wpisuje się w kondycję ludzkiej religijności i stanowi element kul-

tury ducha. Świątynia była zawsze miejscem specyficznego spotkania człowieka z Bogiem i dlatego człowiek wierzący dokładał wszelkich starań, aby ten znak uczynić najbardziej pięknym i wyrazistym oraz wypełnionym treścią. Słusznie zauważył Kardynał Joseph Ratzinger: „Nawet zdecydowani przeciwnicy sakralności, w tym przypadku świętej przestrzeni, przyznają, że wspólnota chrześcijańska potrzebuje miejsca, w którym mogłaby się gromadzić, i właśnie dlatego zadanie budowli kościelnej definiują w sensie nie tyle sakralnym, ile ściśle funkcjonalnym, jako umożliwienie liturgicznego bycia razem. Nie ulega wątpliwości, że jest to istotna funkcja budynku kościoła, dzięki której odróżnia się on także od klasycznego kształtu świątyni w większości religii”.

Budynek kościelny staje się więc znakiem zjednoczenia człowieka z Bogiem oraz jedności tych wszystkich, którzy spotykają się, aby świętować Paschę Pana. Każdy szczegół tej budowli składa się na całość owego znaku, który wyraża obecność NIEWIDZIALNEGO. Ta strona zewnętrzna, jaką jest budowla i wystrój wewnątrz świątyni pozwala wnikliwie otworzyć przestrzeń ludzkiego doświadczenia i wyrazić w celebracji liturgicznej uwielbienie, chwałę, przebłaganie i swoją prośbę Bogu. Obraz świątyni, jako miejsca świętego, oddzielonego od miejsc codziennej pracy człowieka, przebywania Boga jawi się na przestrzeni historii ludzkości i świadomości religijnej od zarania dziejów. Stary Testament prezentuje bardzo konkretną naukę dotyczącą świątyni, która stanowiła swoisty wyznacznik pobożności Izraelitów.

Nowy Testament przynosi wielkie doświadczenie obecności Boga, objawione przez Jezusa z Nazaretu. To wokół osoby Jezusa skupia się cała uwaga wierzących i to On staje się Drogą do zjednoczenia z Ojcem. Świątynią staje się przede wszystkim sam Chrystus, który gromadzi wokół siebie swój lud odkupiony, namaszczone Duchem Świętym i zjednoczony wspólnym wołaniem: „Abba, Ojciec...”.

W tym duchu mówi o Chrystusie św. Paweł Apostoł: „On jest obrazem Boga niewidzialnego – Pierworodnym wobec każdego stworzenia, bo w Nim zostało wszystko stworzone: i to, co w niebiosach, i to, co na ziemi, byty widzialne i niewidzialne, czy Panowania, czy Zwierzchności, czy Trony, czy Władze. Wszystko przez Niego i dla Niego zostało stworzone” (Kol 1, 15-16). Paschalna tajemnica Chrystusa obejmuje swoim zasięgiem i skupia w sobie cały Wszechświat. Apostoł Narodów kierując swoje listy do wyznawców Chrystusa wyraźnie precyzował, jak należy rozumieć Kościół jako świątynię Boga; to Chrystus

jest fundamentem, kamieniem węgielnym tej świątyni. Wszyscy ochrzczeni złączeni z Chrystusem tworzą prawdziwą budowlę Kościoła, znak obecności Boga. Wyraża to bardzo wyraźnie modlitwa poświęcenia Kościoła: „Kościół szczęśliwy jest mieszkaniem Boga z ludźmi, przybytkiem świętym zbudowanym z żywych kamieni, stojącym na fundamencie Apostołów, na kamieniu węgielnym, którym jest sam Jezus Chrystus”.

Świątynia jest szczególnym miejscem sprawowania liturgii, a zwłaszcza Eucharystii i to wyznacza zasadniczy rys dla budynku kościelnego, ale też wyznacza charakter misterium wiary dla wspólnoty ochrzczonych, którzy tworzą wspólnotę Kościoła, jak też dla indywidualnego człowieka, jako dziecka Bożego. Warto też odnotować, że budynek kościelny jest znakiem i obrazem pielgrzymującego ludu, Kościoła „ucniów drogi” i równocześnie „kawałkiem” nieba na ziemi – obrazem pełni, wypełnienia Kościoła w wieczności, a równocześnie posiada coś z „tymczasowości”. Winien być więc otwarty dla wszystkich, przyjmujący, zapraszający do wspólnej drogi do domu Ojca. Wielu spośród Ojców Kościoła widziało w ewangelicznej gospodzie – obraz Kościoła – miejsce, w którym Bóg przyjmuje i opatruje rany darząc zdrowiem, tj. zbawieniem, w którym miłosierny Samarytanin leczy napadniętego nieznanego (por. Łk 10, 30-37).

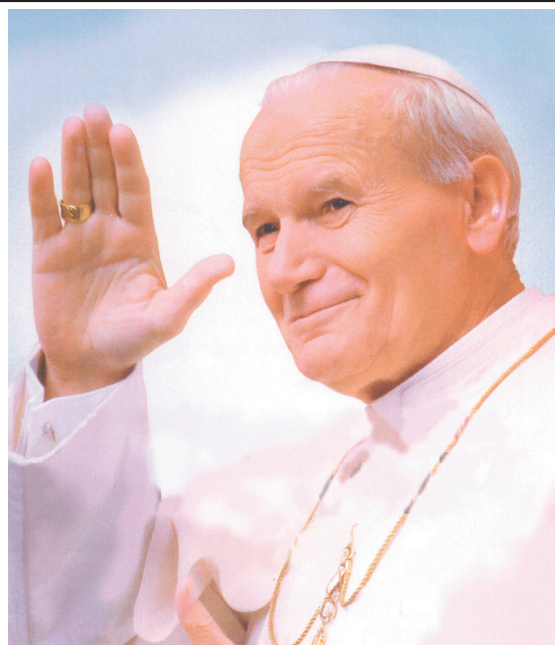
Kiedy stajemy w naszej świątyni i uczestniczymy w Najświętszej Eucharystii wzbudźmy sobie w sercu intencję modlitwy dziękczynnej za ten nasz Dom Boży, miejsce wybrane przez Boga, podziękujmy za budowniczych tej świątyni i za to, że jest ona świadectwem wiary wielu pokoleń uczniów Chrystusa.

za: www.diecezja.radom.pl

BEATYFIKACJA TATY NARODU TUŻ, TUŻ...

Radość, to chyba za mało powiedziane. W Watykanie wszystko zmierza w jednym kierunku... Proces beatyfikacyjny zakończony. Osoby, które nad nim pracowały, już rozkoszują się owocem swojego trudu.

Każdy z nas długo zadawał sobie pytanie, kiedy będzie beatyfikacja? W mediach mówiono ciągle, że za niedługo... Tak bardzo jej wyczekiwaliśmy. Snuła się w nas nadzieja, że decyzja Ojca Świętego Benedykta XVI o beatyfikacji szybko ujrzy światło dzienne. I stało się! Ulga i radość, zatrzymany na chwilę oddech... Tak, to już 1 maja!

Jeszcze trochę czasu pozostało, aby każdy z nas dobrze się przygotował do tego święta. Można rzec, że beatyfikacja będzie świętem narodowym Polaków. Nie zmarnujmy czasu, który nam pozostał. Czytajmy to, co pozostawił nam w swoim nauczaniu Ojciec Święty Jan Paweł II. Medytujmy jego słowa: „Niech zstąpi Duch Twój i odnowi oblicze ziemi, tej ziemi”.

Powróćmy na chwilę do dnia, kiedy żegnaliśmy naszego Tatę, Ojca naszego narodu. Każdy z nas zadawał wtedy sobie pytania: „Dlaczego dziś? Dlaczego teraz?” Cały naród wylewał morze łez. Świat jednoczył się, zatrzymał się na dłuższą chwilę, nie wierząc, co tak naprawdę się dzieje... Modlitwa, skupienie... Zamykaliśmy oczy na minutę, dwie, czy pięć. Świat usłyszał słowa, które do dziś pamiętamy, słowa abp

Leonardo Sandri: „Jan Paweł II powrócił do domu Ojca.” Do domu Ojca powołał go Bóg, a lud wierny do dziś woła i krzyczy: „Santo subito” - natychmiast święty, od

zaraz, natychmiast.

19 kwietnia 2005 roku kardynał Jorge Arturo Medina Estévez wyszedł do wiernych zgromadzonych na Placu Świętego Piotra i wypowiedział słynną formułę: „Annuntio vobis gaudium magnum: Habemus Papam!” Mamy Papieża. Kard. Joseph Ratzinger został okazany światu jako Benedykt XVI i 28 czerwca 2005 roku rozpoczyna proces beatyfikacyjny swojego poprzednika, papieża z dalekiego kraju.

Proces Jana Pawła II rozpoczął się właściwie żądaniem: „Santo subito”. Był to zwrot pojawiający się na transparentach podczas uroczystości pogrzebowych papieża Polaka. W ten sposób wierni Kościoła katolickiego domagali się od przyszłego papieża, jeszcze przed jego wyborem, aby niezwłocznie po rozpoczęciu nowego pontyfikatu podjął procedurę zmierzającą do kanonizacji Jana Pawła II.

19 grudnia 2009 roku papież Benedykt XVI podpisał dekret o uznaniu heroiczności cnót Jana Pawła II, który zamknął zasadniczą część procesu beatyfikacyjnego. Jednocześnie rozpoczęło się dochodzenie dotyczące cudu uzdrowienia przypisywanego wstawiennictwu polskiego papieża - niewytłumaczalne-

go z medycznego punktu widzenia nagłego ustąpienia objawów zaawansowanej choroby Parkinsona u francuskiej zakonnicy Marie Simon-Pierre.

12 stycznia 2011 r. Komisja Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych zaaprobowwała ten cud.

Uzdrowiona siostra wyjaśniła, że chorobę Parkinsona zdiagnozowano u niej w czerwcu 2001 roku. Choroba postępowała błyskawicznie. Objawy ustąpiły jednak nagle w dwa miesiące po śmierci Jana Pawła II, do którego siostra wraz ze swoją wspólnotą gorliwie się modliła. Nastąpiło całkowite uleczenie. Potwierdził to neurolog, leczący siostrę w ciągu ostatnich czterech lat.

Odchodząc do domu Ojca, Jan Paweł II zostawił każdemu z nas wiele sentencji, po które często sięgamy i przypominamy je. Gdy żegnał się z nami, mówił: „szukałem was, teraz wy przyszlście do mnie i za to wam dziękuję” oraz „pozwólcie mi odejść do domu Ojca”. Na koniec wyrzekł: „Amen.”

Nauczanie papieża Polaka płynie z głębi jego serca. Słowa encyklik i adhortacji budują naszą wiarę i miłość. Dzięki nim zdobywamy nadzieję na lepsze jutro. Moc słów papieża jest tak wielka, że słuchając ich czujemy się tak, jakbyśmy z Ojcem Świętym rozmawiali, jakbyśmy byli u spowiedzi u niego.

Twa obecność pośród nas, Ojcze Święty, się nie kończy, trwa aż po dzień dzisiejszy. Pamiętamy każde twoje dobre słowo, każdy twój radosny czyn, ale i każdy twój smutek, ból i cierpienie. Uczyłeś nas, by nasze serca były czułe i zalane miłością. Pamiętamy twoje niezliczone pielgrzymki do każdego zakątka świata. Szczególnie nie da się zapomnieć oczywiście tych pielgrzymek do Polski. Tak bardzo ukochałeś swoją Ojczyznę i zawsze z radością do niej wracałeś. Za każdym razem całowałeś swoją polską ziemię i byłeś jej wierny do końca swych dni.

Pamiętamy wiele, ale to tylko obrazy – tak, jakbyśmy zrobili kilka zdjęć i powiesili je nad łóżkiem, a potem wspominali te ważne wydarzenia. Wydaje mi się, że to za mało. Chyba brakuje nam chęci, zapału i wiary, by zgłębiać tajemnicę życia Jana Pawła II. Może mamy za mało czasu i żyjemy tylko tym, by ciągle biec do przodu, często na oślep... Żyjmy, jak można najpiękniej! To nasz Tato, Jan Paweł II, powiedział, że zawsze powinniśmy od siebie wymagać, zawsze uczyć się siebie samego... Zawsze chcemy być z tobą, Janie Pawle II!

OGŁOSZENIA DUSZPASTERSKIE

1. Dzisiaj o godz. 17⁰⁰ nabożeństwo.
2. Dziś o godz. 18⁰⁰ Msza święta w intencji pielgrzymów „Białej 11” wraz z dziękczynieniem za decyzję Ojca Świętego Benedykta XVI o beatyfikacji Sługi Bożego Jana Pawła II.
3. Jutro, 14 lutego, nabożeństwo fatimskie dla osób starszych, chorych i cierpiących. Od godziny 8³⁰ różaniec i okazja do spowiedzi, natomiast o godz. 9⁰⁰ Msza święta.
4. Bóg zapłać za złożone w zeszłą niedzielę indywidualne ofiary na malowanie naszego kościoła.

WSPÓLNOTA CHRYSYTA ZMARTWYCHWSTAŁEGO „GALILEA” zaprasza na KURS „NOWE ŻYCIE”

który odbędzie się w dniach 25-27 lutego 2011 roku
w Ośrodku Edukacyjno - Charytatywnym Diecezji Radomskiej EMAUS w Turnie k/Białobrzegów

Rekolekcje poprowadzi:

SZKOŁA NOWEJ EWANGELIZACJI św. MARKA FILIA W RADOMIU

zapisy: Marcin 048 385 05 50, tel. kom. 600 380 220, galilejczyk@gmail.com

informacje: Agnieszka - tel. kom. 512 - 088 - 154

zaliczka 50 zł: mbank 10 1140 2004 0000 3402 3278 3691, Marcin Piechota

NA KURSIE NOWE ŻYCIE WIELU LUDZI ODNALAZŁO POKÓJ, RADOŚĆ I SENS ŻYCIA,
PONIEWAŻ PRZEKONALI SIĘ JAK DOBRY JEST BÓG

„Moje serce zostało uleczone z niepokoju i różnego rodzaju lęków. Bóg mnie oczyścił i zabrał mi smutek i gniew. Doznałam niesamowitego pokoju i wyciszenia. Odnalazłam tu siebie, Boga i nadzieję, której potrzebowałam. Zapraǳnęłam bliskości Bożej, gdyż doświadczyłam Jego miłości. Nauczyłam się tu modlić sercem i uwielbiać Boga całym swoim ciałem.”

Agnieszka, 29 lat

„Bóg dotykał mnie w każdej modlitwie i z każdą godziną otwierałam na Niego swoje serce. Wylałam wiadro łez - oczyścił mnie w ten sposób z moich smutków, problemów, trosk. Uzmysłowiono mi, że Jezus kocha mnie taką, jaką jestem - z moimi słabościami i że nigdy się nie obraża.”

Halina, 47 lat

„W czasie tego kursu Bóg wzmocnił mnie, natchnął pokojem, poczułem Jego miłość i wezwanie, by za Nim podążać. Nie jest ważne, kim jestem, ważne jest, że w każdym momencie mego życia mogę przyjść do OJCA – Stwórcy. Choćbym oddalił się, to Bóg czeka na mnie.”

Wojciech, 35 lat

PRZYJEDŹ, PRZEKONAJ SIĘ, ŻE BOGU ZALEŻY RÓWNIEMŻ NA TOBIE!

Adres redakcji: Radom, ul. Młodzianowska 124, tel.: 48 366-81-03; e – mail: mojaparafia@gmail.com www.mojaparafia.za.pl

Opiekun duchowy: Ks. Paweł Śliżewski SAC

Odpowiedzialni: Katarzyna Wilczyńska, Stefan Suwała, Agnieszka Kołodziejska, Paulina Janik, Jacek Dobosz, Renata Ochalska,
Sylwia Klochowicz - Matłacka, Wojciech Winek, Bernard Pająk

Odpowiedzialny za komentarze do Ewangelii: Adam Żak

Administratorzy strony www.mojaparafia.za.pl : Bartłomiej Paduch